

JOGI FÓRUM PUBLIKÁCIÓ

Gondolatok a mediációs eljárás alkalmazásának célszerűségéről

Szerző: dr. Szénási-Varga Nóra

Szolnok, 2015. november 23.

I. Bevezetés és fogalommeghatározás

A modern társadalom konfliktusai, legyen az családi vagy idegenek közti nézeteltérés, egyre több munkát adnak a bíróságoknak, annak ellenére, hogy sokan ódzkodnak a bíróság előtti vitarendezéstől.

Munkám során az ügyfelek számára nyitva álló napokon egy-egy keresetlevél benyújtása során többször hallottam olyan megnyilvánulásokat, hogy "Én ezt az egészet nem is akartam!" vagy „Nem vagyok egy pereskedő típus, de végső elkeseredésemben már nem tudtam mást tenni .”

Nem állítom, hogy az emberek többsége nem szeret pereskedni, de minden bizonnyal nem állok messze a valóságtól, ha úgy fogalmazok, hogy vannak olyanok, akiknek a jogi procedúra kellemetlen eljárás, ami még a felperes számára is szorongást idéz elő. Ennek oka lehet a bizonytalan kimenetel, az előre nem kalkulálható, cseppet sem pénztárcabarát perköltség vagy akár önmagában a tárgyalóterem feszült hangulata.

Sokan inkább lemondanak a jogosnak vélt követelésről, legyen szó akár meghatározott cselekmény kikényszerítéséről, akár pénzbeli követelésről, minthogy belesodródjanak a peres eljárás ismeretlen labirintusába. Itt érdemes megemlíteni az alperesi pozíciót, a kötelezően kiosztott perbeli szerepet, ahol a félnek döntési jogosultsága sincs arra vonatkozóan, hogy jogvitáját bíróság előtt kívánja-e rendezni vagy sem - számára a peres eljárás egy nem kívánt procedúra.

A perindítás gyakran a konfliktusok eldurvulásához, a felek felháborodásához, az egymástól és a megoldástól való szélsőséges eltávolodásához vezet. A feszültséget többnyire az sem oldja fel, ha bíró a jogvitát a jogszolgáltatás szabályait teljes körűen kiszolgálva bírálja el.

Jogrendszerünk - és a legtöbb civilizált jogrendszer - az utóbbi időben egyre inkább abba az irányba halad, hogy előmozdítsa a megegyezést, például a különféle költségkedvezményekkel egy egyezség esetén. Ennek a tendenciának a keretein belül valósulhatott meg az alternatív vitarendezési formák

előretörése. Megjelentek és elterjedtek a felek közreműködésére épülő konfliktuskezelő eszközök: a döntőbíráskodás, a választott bíráskodás, közvetítés és még sorolhatnánk.

Jogszabályaink között is megtalálhatóak az ilyen irányú kodifikációk. A közvetítői tevékenységről szóló 2002. évi LV. törvény (Ktv) 2. §-a szerint a közvetítés e törvény alapján lefolytatott olyan sajátos permegelőző vagy bírósági, illetve hatósági eljárás befejezését elősegítő, egyeztető, konfliktuskezelő, vitarendező eljárás, amelynek célja a vitában érdekelt felek kölcsönös megegyezése alapján a vitában nem érintett, harmadik személy (a továbbiakban: közvetítő) bevonása mellett a felek közötti vita rendezésének megoldását tartalmazó írásbeli megállapodás létrehozása.¹

A jogrendszer fejlődése ezekkel a megoldásokkal azt hangsúlyozza, hogy a jogi konfliktus ugyan feloldható az állami normák kötelező alkalmazásával, de a megoldást egy feszülő konfliktusra egy bírói döntés nem tudja elhozni. Sőt, ahol érzelmi kapcsolat van a felek között sokszor találkozunk olyan oda-vissza pereskedésekkel, ahol már régen nem a jogvita rendezés a cél, hanem a másiknak okozott minél nagyobb sérülés. Az ilyen esetek jogszabályainkat eszközként használják és lealacsonyítják a kicsinyes bosszúk szintjére. Az ilyen példák mutatják be legjobban, hogy a jogvita rendezéséhez a mögötte húzódó emberi érdek-összeütközés kezelésére, a felhalmozódott indulatok csillapítására van szükség.

A mediáció egy alternatív vitarendezési eljárás. Alternatív azért, mert mert ahelyett, hogy egy külső felhatalmazott autoritástól várnák a felek a konfliktus megoldását, a mediáció lényege abban rejlik, hogy a konfliktusban részt vevőket olyan helyzetbe hozza, hogy képesek legyenek önmaguk a köztük lévő konfliktus tartós, időtálló rendezéséhez szükséges megoldási javaslatokat megtalálni és kidolgozni.²

1. A közvetítői tevékenységről szóló 2002. évi LV. törvény (Ktv) 2. §

2. Ábrahám Edit-Barinkai Zsuzsanna - Dósa Ágnes - Herczog Mária - Jásper András - Kovács Géza - Krémer András - Lovas Zsuzsanna - Molnár Gábor Miklós - Nagy László - Sárközi Gabriella - Szilágyi András - Szotyori Nagy Viktória: MEDIÁCIÓ, közvetítői eljárások, szerkesztő Sáriné Simkó Ágnes, hvgorac Lap- és Könyvkiadó Kft. 2012. 19. oldal.

Azt is mondhatjuk, hogy a mediáció egy speciális konfliktuskezelési forma, melynek az a lényege, hogy két fél vitájában mindkét fél közös beleegyezésével egy semleges harmadik fél, a mediátor jár közben.³

Bár néhány évvel ezelőtt a mediáció még ismeretlen fogalom volt, nemcsak az utca emberének, hanem nekünk, jogászoknak is, mára egyre nagyobb hangsúlyt kap és kiemelt helyet foglal el a az alternatív vitarendezési módok között. Ezt köszönheti annak, hogy a mediáció során egy kívülálló, szakképzett személy segítő közreműködése és irányítása mellett a felek egy - ha nem is baráti hangvétellű, de megegyezésre kölcsönösen törekvő - párbeszédet alakítanak ki egymással, és amennyiben itt sikerrel járnak, a megszerzett eredmény további konfliktushelyzetek és jogviták elkerülését is lehetővé teszi. Ez a folyamat nem csak kettejük viszonyában, hanem egész társadalmunkat érintően hasznos, hiszen a konfliktushelyzet intelligens kezelése és megoldása építő hatással van konfliktus helyzetben szereplő felek környezetére, ezzel elindítva egy láncreakció jellegű fejlődést az általános vitakultúrában.

II. A mediáció fontossága

A személyes konfliktusokkal teli, túlhevült, indulatos érzelmi töltetű jogvitákban a konfliktusok egy idő után szinte megoldhatatlanná válnak- a kialakult helyzet miatti felelősség ide-oda tologatása, az ebből születő tehetetlenség, az egymásra irányuló figyelem teljes hiánya a felek közötti viszonyt sokszor olyannyira elmérgesíti, hogy józanul egyikük sem lesz képes gondolkodni, és ebben az ésszerűség nélküli helyzetben az egyetlen cél nem a jogvita eldöntése, hanem egymás megsemmisítése lesz. Ekkor születik meg egy ítélet, ami szükségszerűen magával hozza az egyik fél győzelmét a másik felett, és amelynek végrehajtása során a legyőzött fél lehetőséget talál arra, hogy elégtételt vegyen az első ütközetben szerzett vereségért, ami megnyilvánulhat a végrehajtás gátlásában vagy a teljes megakadályozásában is. Gondoljunk csak arra például, milyen leleményesek a szülők abban, hogy a gyermek vonatkozásában a másik fél láthatási jogának gyakorlását megnehezítsék, olykor ellehetetlenítsék.

3. Barcy Magdolna-Szamos Ezsébet: "Mediare necesse est" Animula kiadó Budapest, 2002 7. oldal

Végrehajtási szabályaink sajnos nincsenek kellő eszközökkel felszerelve, hogy egy jogerős ítélet végrehajtását minden körülmények között, gyorsan és hatékonyan biztosítsák, és gátat vessenek az elégedetlen kötelezett végrehajtást minden lehetséges módon akadályozó magatartásának.

Munkám során a meghatározott cselekmények végrehajtásánál számtalanszor falakba ütköztem.

A végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény lehetőséget biztosít arra, hogy azt, aki az ítéletben foglalt kötelezettségét nem teljesíti, a bíróság több módon szankcionálja.

174. § A bíróság végzéssel határoz a végrehajtás módjáról, így:

- a) a kötelezettet a meghatározott cselekmény pénzegyenértékének megfizetésére kötelezheti,
- b) feljogosíthatja a végrehajtást kérőt, hogy a meghatározott cselekményt a kötelezett költségére és veszélyére elvégezze, vagy mással elvégeztesse; egyúttal a kötelezettet az előreláthatólag felmerülő költség előlegezésére kötelezheti,
- c) a kötelezettel szemben 500 000 Ft-ig terjedő pénzbírságot szabhat ki,
- d) a rendőrség közreműködésével kényszerítheti ki a meghatározott cselekményt.⁴

Az előzőekből látható, hogy a bíróságnak kell eldöntenie az eset összes körülményeinek ismeretében, hogy a törvényben biztosított lehetőségek közül melyik lesz az, amelyik leginkább célravezető és leghamarabb biztosítja a határozat végrehajtását.⁵

Sajnálatos módon egyik sem tökéletes megoldás.

A pénzegyenérték megfizetésre kötelezés kizárólag abban az esetben jöhet szóba, ha végrehajtható határozatban a meghatározott cselekmény helyettesíthető szolgáltatás nyújtására irányul, hiszen abban az esetben lehet megállapítani ennek a szolgáltatásnak a pénzegyenértékét. Abban az esetben, ha a bíróság végzésével e végrehajtási módot választja, és a végzés jogerőre emelkedik, és ezt követően sem teljesít önként a kötelezett, úgy már pénzkövetelés behajtása iránt az általános szabályok szerint kell a továbbiakban folytatni a végrehajtási eljárást.⁶ Ez igen időigényes és költséges megoldás, nem beszélve arról, hogy az általános szabályok alól is lehet

4. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 174.§

5. Nagykommentár a bírósági végrehajtási törvény 174.§-hoz

6. Nagykommentár a bírósági végrehajtási törvény 174.§-hoz

kibúvót találni, pl. ha valaki ingatlanát és ingóságait más nevére íratja, vagy bejelentés nélkül végez munkát.

A kötelezettség harmadik személlyel való elvégztetése vagy a jogosult általi elvégzése újabb végrehajtási eljárás megindulását eredményezheti, ami senkinek nem jó.

A rendőrség közreműködésével történő kikényszerítés utolsó lehetőségként merülhet csak fel. Abban az esetben rendelkezhet így a bíróság, ha a határozat végrehajtásához fűződő kiemelt érdek kapcsolódik, illetőleg, ha az előzőekben meghatározott végrehajtási módok egyike sem vezetett eredményre. A rendőrségi közreműködés azért tekinthető utolsó lehetőségnek, mert a rendőrhatalom olyan kényszerítő eszközöket alkalmazhat, melyek igénybevételére a végrehajtó nem jogosult. Így rendőri úton lehetőség van a kötelezett esetleges ellenállásának megtörésére is.⁷

A fenti korlátok mellett a rendőrség közreműködését nem lehet az olyan területeken igénybe venni, ahol a kötelezettség természete ezt kizárja.

A gyakorlatban leggyakrabban alkalmazott pénzbüntetés ugyancsak nem tudja mindig elérni a célját. Kétszer is találkoztam olyan esettel, hogy a kötelezett inkább választotta a pénzbírság kiszabását, mint az igazságérzetét sértő kötelezettség teljesítését.

Erre figyelemmel is nagyon fontos, hogy milyen körülmények között születik egy jogerős határozat, hiszen a létrejövetel körülményei alapjaiban meghatározzák a végrehajtás körülményeit is.

Az előzőekből egyértelműnek kitűnik, hogy miért van kiemelt szerepe a megegyezésnek, egy olyan egyezség létrehozatalának, amely mindkét fél számára elfogadható, s melyet nem a kényszer szül, hanem a felek együttes közreműködése. Számtalan eset igazolja, hogy azokat az egyezségeket lényegesen könnyebb végrehajtatni, amelyeket a felek magukénak érznek.

Kiemelném, hogy nem csupán az a mediáció igénybevétele, hanem az igénybe vétel időpontja is kiemelten fontos. Már a tárgyalások folyamán is kiderül, ha két fél között olyannyira ellehetetlenül a viszony, hogy nincs lehetőség a párbeszéd helyre állítására. Ennek okán lényeges a megfelelő időzítés is, azaz, hogy a felek még abban az időpontban üljenek le egy asztalhoz egy harmadik

⁷ Nagykomentár a bírósági végrehajtási törvény 174.§-hoz

személy segítségét is igénybe véve, amikor még nem jutnak el az „egymás legyőzéséről szóló” indulati fázisba.

3. A mediációs eljárás és a bírósági eljárás összehasonlítása

A mediáció értékét kevésbé elismerők között többször megjelennek a kételyek a mediáció fontosságát illetően. A tapasztalt, sokat látott bírák joggal teszik fel a kérdést, ha a bíróság előtt nem tudnak egyezséget kötni a felek, miért tudnának egy harmadik fél előtt.

Természetesen mindenkinek jó, ha egyezség születik, történjen az mediációs eljárás keretében, vagy bíróság előtt. Ami azonban mégis a mediáció igénybevétele mellett szól, egyrészt az, hogy a mediációs eljárás légköre merőben más, mint a peres eljárásé. Ez nem csupán azért van, mert a mediátor eljárása során nem a felek jogait és kötelezettségeit hangsúlyozva, jogi eszközökkel akarja megoldani az érdekellentétet, hanem a konfliktust tudomásul veszi és jogon kívüli eszközökkel kibontja.

A bíróság előtti jogvita első perctől a jogi követelések szembenállására korlátozódik és nem tárja fel a konfliktus okait. Gondoljunk csak bele, egy-egy meghallgatás során hányszor fordul elő, hogy a félből előtörnek a szorosán nem az eldöntendő jogvitához kapcsolódó sérelmek, azonban a bíró a polgári perrendtartás szabályainak megfelelően visszatereli a jogvita eldöntéséhez szükséges területre. Ilyenkor a fél, aki meg akarja magyarázni, hogy miért jutott a pereskedés szintjére a konfliktus, elhallgat, magába fojtva a számára lényeges információkat. Ekkor már az igazságérzete sérülhet. Így amikor a bíró dönt - még ha egyezség is születik - fennáll annak a veszélye, hogy nem azt a konfliktust oldja meg, amely valójában a háttérben húzódik, s amely a jogvita formájában testet ölt.

A legalapvetőbb különbséget abban lehet megragadni, hogy a mediáció lényegileg a vita minden olyan körülményére vonatkozik, ami a jogon kívül helyezkedik el, míg a bírósági eljárás és az annak során született egyezség értelemszerűen a jog keretei között mozog.

A mediáció tárgya a szociális kapcsolat helyreállítása, a párbeszéd és a megértés eszközeivel. Ki kell tehát hangsúlyozni, hogy a mediáció nem tekinthető a bírósági eljárás kiegészítésének, hanem egy önálló terület, szűkebb céljában és következményeiben is eltér a bírósági eljárástól s csak végső céljában - az egyezség megkötésében mutat azonosságot azzal.

A mediáció előnye továbbá, hogy szemben a bírósági eljárás hosszadalmas voltával, amely akár évekig is elhúzódhat, a mediáció lényegesen rövidebb időt vesz igénybe, és sokszor néhány óra elteltével eredményre vezet. A bírósági eljárás hosszadalmas folyamata mélyítheti a konfliktust a felek között, az indulatok felerősödhetnek, s a kontradiktórus jelleg miatt a tárgyaláson nincs mód a feszültség enyhítésére a jogok és kötelezettségek összeütközése közepette. A bírósági eljárás során az ügy ellenőrzése kikerül a felek hatóköréből és az irányítás és a döntés joga a bíró kezébe kerül.

A mediáció során ezzel szemben a felek végig úgy érzik, hogy a döntés az ő kezükben marad, az eljárás az egyéni érdekekre és nem a jogi pozíciókra összpontosít az objektivitás alkalmazásával. Itt nem kell megnyerni a mediátort, hogy álljon a fél oldalára, nincs szükség versengésre a felek között.

A mediáció és a hagyományos bírósági eljárás közötti eltérés a bizonyítási eljárásban is megjelenik, ugyanis a bíróság az előtte folyó perben nem tekinthet el a jogellenesség és a felróhatóság vizsgálatától. E vizsgálat eszközei legtöbbször a tanúvallomások, a szakértői vélemények, okiratok, melyek sokszor kiküszöbölhetetlenül megsértik valamelyik, vagy mindkét fél személyes szféráját, amit nem szeretne nyilvánosság elé tárni, mégis megteszi, mert ennek elmulasztása a terhére értékelendő lenne. A mediációs eljáráson ezzel szemben ilyen kényszerű bizonyítás nem szükséges.

A két eljárás közti különbség még tetten érhető az igazság keresésében is, figyelemmel arra, hogy a bíróság feladata az utóbbi években nem az igazság szolgáltatás, hanem a jogszolgáltatás lett. Emiatt nem teljesíthető elvárás a felek részéről a pereskedéssel szemben támasztott olyan követelmény, hogy az ő igazságukat igazolja a bíróság. Mivel a pereskedés szándékának az a naiv gondolata, hogy ha már a fél az igazának nem képes maga érvényt szerezni, majd a bíróság azt

megteszi helyette téves, a végeredmény számtalan esetben vezet az igazságérzet sértettségéhez, még a pernyertes fél esetében is. A mediáció jellegére figyelemmel ez az alternatív vitarendezési eljárásban nem fordulhat elő.

Egy hosszadalmas procedúrában kifáradt felek által megkötött egyezség során mindkét fél érezheti azt, hogy ő engedett többet a másiknál. A felek ezt veszteségként élhetik meg, s azon tűnődhetnek, nem lett volna-e mégis jobb végigvinni az eljárást a bíró döntéséig, nem kellett volna-e kitartani a követelés mellett, később nem kellene újra megpróbálni érvényt szerezni az teljes akaratnak.

Összegezve: A mediációs eljárás közös kérelemre a másik fél hozzájárulásával indul, a mediátort a felek választják, célja a közös konfliktus megoldás, olcsó és gyors eljárás, a döntés a feleké, abba sem a jogi képviselő, sem a mediátor nem szólhat bele s végső soron a megoldással mindkét fél elégedett, amelynek az eredménye az, hogy a felek közti jövőbeni viszony javul, normalizálódik.

A bírósági eljárás ezzel szemben egyik fél kérelmére indul, a másik fél kényszerűen vesz részt az eljárásban, a bíró kiválasztásába egyikük se szólhat bele, drágább, hosszadalmasabb eljárás, ahol a jogi képviselők jogszabályokra hivatkozva csatáznak és a döntés a bíróé, nem a feleké, még akkor is, ha végül egyezség születik, hiszen azt is a bírónak kell jóváhagynia. Könnyen előfordulhat, hogy a megoldással nemcsak a pervesztes fél, hanem a pernyertes is elégedetlen, mely a felek jövőbeni viszonyát ronthatja, a végrehajtást ellehetetlenítheti.

4. Bírósági békéltetés és a bírósági mediáció összehasonlítása

Joggyakorlatunkban különbséget tehetünk a bírósági békéltetés, illetve a mediáció között. A felek, akik a bírósághoz fordulnak jogvitájuk eldöntése céljából a jog keretei között szabadon tárgyalhatnak, megegyezhetnek vagy választott tanácsok segítségével juthatnak megegyezésre. Ettől annyiban tér el a mediáció intézménye, hogy a felek szabadon választott harmadik személyhez is fordulhatnak, a pert megelőzően és a megindítást követően is.

Ha a mediátor személyét a felek egyetértésével a bíró jelöli ki bírósági mediációról beszélünk. Értelmszerűen ez csak a per megindítását követően jelenhet meg feltételezve egy eljárásjogi aktust a bíróságról.

Az elvek ugyanazok - az eljárást a felek szabad döntése alapozza meg, titoktartási kötelezettség áll fenn, az eljárásban képzett mediátor vesz részt és az eljárás mindenki részéről megkívánja a jóhiszeműséget.

A bírósági mediáció célja, hogy a felek a konfliktust a lehető legjobban kezeljék, miután már bírósághoz fordultak, s egyben garantálja, hogy a bíró nem hoz az ügyben érdemi határozatot, s nem folyik bírósági és mediációs eljárás egy időben.

Fontos elkülöníteni a bírósági eljárás keretei között zajló egyezségkötést elősegítő békéltető tevékenységet és a bírósági mediációt. A gyakorlatban ezek a határok sokszor összemosódnak és arra a téves következtetésre sarkallják a bírót, hogy mediál az egyezség megkötése során.

A bírósági békéltetés jellemzői: célja a konfliktus megszüntetése; a konfliktus a tárgyalókészség kiterjesztésével bontakozik ki a bíró előtt; a felek meghatározzák, hogy mit akarnak elérni és miből hajlandóak engedni; keretít a jogvita határozza meg; végig a bíró az ügy ura, megoldási javaslatokat tesz szűken a jogvita területén; a végeredmény egy olyan egyezség mely jogi relevanciával bír, s melynek jellemzője a kényszerű vállalás.

A mediáció jellemzői: célja a konfliktus megoldása; a konfliktus a párbeszéd során bontakozik ki; a felek a probléma megoldására koncentrálnak az érdekvita keretei között; a felek az ügy urai, a mediátor megoldási javaslatokat nem tesz, a problémát igyekszik minél jobban feltárni; a végeredmény egy olyan egyezség, amely nem csak jogilag releváns, s melyet a felek önként vállalnak.

A legfontosabb különbségek közül külön ki kell emelni a bírói és a mediátori szerep erőteljességének a különbségét. A bírói szerep dominálása a feleket passzivitásra serkenti, a mediációban ennek pont az ellenkezője igaz - egy sikeres egyezséghez mindkét fél aktivitása a szükséges.

A másik kiemelendő különbség a motiváció: a peres eljárásban a jogvitából kikerülni szándékozók inkább a kényszerű kompromisszumot választják, mint a hosszadalmas pereskedést, ellentétben a mediációval, ahogy az egyezség megkötésén nem jellemzi a kényszerűség.

4. A mediáció széles alkalmazási területe

A mediáció lehetővé teszi, hogy a felek a pereskedés helyett tárgyaljanak a számukra elfogadható megoldásokról. Ennek alapján a mediáció alkalmazási köre igen sokrétű, minden olyan érdekvita esetén alkalmazható, ahol a konfliktus nem pusztán a jogi érdekek összeütközésében nyilvánul meg, hanem személyes érzések is jelen vannak.

A közjogban az ilyen jellegű „érzelmi töltetű” konfliktusok természetüknél fogva kevésbé vannak jelen, mint a magánjog területén. Magánjogunkban a mediáció főbb alkalmazási területe a családi jog területe. Ezen belül beszélhetünk válási mediációról, gyermekvédelmi mediációról és kapcsolatügyleti mediációról. Sajátos terület a fentieket csoportosító, nemzetközi jellegű határon átnyúló mediáció.

A magánjogi mediáció elsődleges, de nem kizárólagos, így munkajogi, végrehajtási jogi vagy egyéb polgári jogi területeken is alkalmazható, ha a jogviszony jellege megalapozza az alkalmazását.

5. Összegzés

E fiatal jogterületbe történt rövid betekintés után konklúzióként kell megállapítani, hogy mi is az a mediáció, mi a bírósági mediáció, hogyan lehet elhatárolni más alternatív vitarendezési formáktól, különös képen a bírósági békéltetéstől.

A békítés az alapjogvita megoldására hivatott eljárás, mely a felek megegyezésével zárul. Ha ez a folyamat a bírósági eljárásban zajlik bírósági békéltetésről beszélünk, ahol a bíró a békítő, az eljárás bármely szakaszában megkísérelheti az egyezség megkötését a felek között, s ha ez sikerül, a jogvita lezárul.

Ehhez képest a mediáció több, mely a peres eljáráson, az előtt, az után és azon kívül is folytatható. Itt a hangsúly nem kizárólag a vita rendezésén, hanem annak kezelésén, a kapcsolatok újraszervezésén van.

Ha a mediáció bíró által kijelölt mediátor által történik, bírósági mediációról beszélünk. Anélkül, hogy bármelyik módszert előtérbe helyeznénk, vagy háttérbe szorítanánk, abban biztosak lehetünk, hogy minél szélesebb körben van lehetőség a konfliktusok feloldására, annál intelligensebb módon történhet meg egy-egy vita rendezése.

Úgy vélem a bírósági mediáció hazai gyakorlatunkba való átültetésével alkalmas lehet arra, hogy a segítse a jogviták gyorsabb megoldását, a bíróságok tehermentesítését, az elhúzódó perek számának csökkentését, újabb perek indításának megelőzését, valamint a végrehajtás önkéntességének előmozdítását. Ez nem csupán a bíró, hanem minden érdekelt nagyobb megelégedésére szolgálhat.

Felhasznált irodalom:

1. Nagy Márta: Bírósági mediáció, Bába kiadó, Szeged, 2011
2. Ábrahám Edit-Barinkai Zsuzsanna - Dósa Ágnes - Herczog Mária -Jásper András - Kovács Géza - Krémer András - Lovas Zsuzsanna - Molnár Gábor Miklós - Nagy László -Sárközi Gabriella - Szilágyi András - Szotyori Nagy Viktória: MEDIÁCIÓ, közvetítői eljárások, szerkesztő Sáriné Simkó Ágnes, hvgorac Lap- és Könyvkiadó Kft. 2012.
3. Barra Mária: Hogyan látja a mediációt a kommunikációs szakértő? Pereskedni rossz! Mediáció: A szelíd konfliktuskezelés, szerkesztette: Dr. Eörsi Mátyás - Dr. Ábrahám Zita, Minerva Kiadó, Budapest
4. Barcy Magdolna-Szamos Ezsébet:”Mediare necesse est” Animula kiadó Budapest, 2002